

Д. В. Степовик

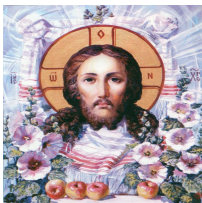
Охалкін Олександр Ігорович

ОХАЛКІН Олександр Ігорович (28. 01. 1962, Житомир) – живописець, іконописець. Заслужений художник України (2016). Закін. Київський художній інститут (1990; викл. В. Шаталін). 1982–84 та від 1990 – викладач Олександрій. дит. худож. школи (Кіровоград. обл.). Працює у галузі станк. живопису в жанрах канонічно профес. та нар. ікони, а також натюрморту, пейзажу, портрета. Учасник обл., всеукр. та міжнар. мистецьких виставок від 1992. Персон. – у Києві (1993, 1996, 1998–2001, 2003–14, 2019–20). Створив ікони для іконостасу церкви Покрови Богородиці в Нац. музеї нар. архітектури та побуту України (Київ), ікони та сюжетні композиції для Покров. собору та церкви св. Анастасії й Федора в м. Олександрія, для церкви Петра й Павла в м. Кропивницький. Його ікони прикрашають церкви в Україні та за її межами, напр., церкву св. Володимира в Парижі, собор св. Юра у Львові, церкви св. Миколи на Аскольд. могилі та каплиці св. Тетяни у Києві, церкви св. Катерини у с. Ксаверівка Білоцерк. р-ну Київ. обл. Мистець збагатив ікони давнього укр. бароко 17–18 ст. новими рисами, зокрема розмаїтою декоративністю, укр. святк. атрибутикою – вишивками, писанками, квітами. Фактично першим після відомого майстра ікон кін. 17 – поч. 18 ст. Й. Кондзелевича використав цілісний корпус ознак стилю бароко, оновивши їх у руслі необароко: посилив світлоносність і барвистість кольор. гами, чіткість пропорцій, симетричність композиції. Особл. рисою іконографії О. є орієнтація на слов'ян., зокрема укр., етнотип святих при змалюванні їхніх облич та постатей. Разом із С. Ніколенком виконав живописні панно, дерев'яні та металопластик. композиції для приміщення Олександрій. центр. міської б-ки для дітей (1990-і рр.). 2014–15 брав участь у пересув. виставках мист. полотен «Пресвята Богородице! Захисти Україну!» у військ. частинах ЗСУ, організованих «Мистец. спецназом» для воїнів-захисників. Виручені кошти з продажу картин на аукціонах передавав на потреби воїнів – учасників антитерорист. операції.

Проілюстрував «Читанку для Калинки і Тарасика» Л. Нечай-Горбачук (2005), поет. казку «Рибка-Чепуруха» (2011), казкову оповідку «Золото роду» (2015), зб. колядок та щедрівок «Сяють весело зірки» (2017), укр. микільську поезію, пісні та прозу «Радість світом розквітає» (2021; усі – Київ) З. Ружин. Ікони О. зберігаються в фондї НСХУ, Нац. істор.-культур. заповіднику «Батьківщина Тараса Шевченка» (в с. Шевченкове Звенигород. р-ну), Музеї Т. Шевченка в Каневі (обидва – Черкас. обл.) та в Пекіні, Київ. коледжі з посиленою військ. та фіз. підготовкою.

Фотоілюстрації

Основні твори

«Микола Чудотворець» (1996–2021; 12 варіантів), «Пісня янгола» (2000), «Богородиця Червоної калини», «Богородиця – Нев'янучий квіт» (обидва – 2001), «Знамення», «Благовіщення», «Божя Мати Милостива», «Материнство» (обидва – 2003), «Т. Шевченко», «Кобзар», «Вечірня пісня» (усі – 2004), «Вінок останньої радості» (2010), «Україна», «Хто йде за Мною, не буде ходити в темряві» (обидва – 2011), «Богородиця» (2012), «Мирослава» (2013), «Розстріляне Відродження», «Неопалима чаша», «Мироносиця Руси-України», «Думи мої, літа мої...», «Покрова» (усі – 2014), «Герой України Є. Березняк» (2015).

Рекомендована література

1. Степовик Д. Необароко: Ікони Олександра Охупкіна. 2015;
2. Ружин З. Охупкін Олександр Ігорович // Ружин З. Радість світом розквітає. 2021 (обидві – Київ).

Бібліографічний опис:

Охупкін Олександр Ігорович / Д. В. Степовик// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2022. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-77486>. – Останнє поновлення : 2023.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).